

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

VELYKINIS SVEIKINIMAS TIKINTIESIEMS

Mieli tikintieji, sulaukėme nuostabios Kristaus Prisikėlimo šventės. Turėjome 40-ies dienų Gavėnios laikotarpį asmeniniam dvasinės būsenos pažinimui ir atsakingam apsisprendimui. Stengėmės padaryti viską, kad neliktumėte drungni ir abejingi, bet atrastumėte atgaivą sėklai Jėzuje. Žmogus praturtėja tikėdamas Dievą: gilėja savimonė, plečiasi pasaulėžiūros akiratis, gyvenimas iprasminamas žmonių gerovei skirtais siekiais. Taip liudija tikėjimo viršūnę pasiekusieji: Bažnyčios mokytoja motina Teresė iš Kalkutos, kovotojas už tikėjimą kun. Juozas Zdebskis, Mohandas Gandis ir kiti. Rekolekcijų metu turėjote galimybę suprasti, jog ne kas kita, kaip tik pačiame žmoguje esančios kliūtys, charakterio ar moralės sutrikimai ir žinių trūkumas stabdo jo asmenybės ir tikėjimo vystymąsi. Didžiojo Tridienio liturgija mus įvedė į Velykinės paslapties liturgijos viršūnę. Praturtindama mus liturginių apeigų simboline prasme, leisdama mums pasinerti į vidinius susimąstymus kaip geriau galime susijungti su Prisikėlusiu Viešpačiu. Mūsų religija yra tikėjimas, kad yra nematomoji tikrovė, ir kad didžiausias

gėris yra su ja harmoningai susilieti. Tuo tikėjimu kiekvienas katalikas išitikina tiek nematomos tikrovės buvimu, tiek josios didžiausia verte jam. Tikėjimas yra žmogaus atsiliėpimas į Dievo užkalbinimą, kuris turėtų būti realizuotas konkrečiu elgesiu ir veikiu. Tikėjimas yra ir mūsų gyvenimo ir prisikėlimo pradžia, Dievo karalystės kūrimas, jau šioje žemėje. Šv. Velykų šventė ir džiaugsmas dėl prisikėlusiojo Dievo Sūnaus skatina ne tik pripažinti šį įvykį protu, bet ir pasišvesti valia, širdimi ir gyvenimu, tokiu būdu siekiant liudyti iš mirties Prisikėlusį Kristų. Laimingo ir gražaus gyvenimo kalvis yra ne tik Dievas, bet ir žmogus. Kiekvienas žmogus pajunta gėrį ir blogį, kuomet išsiklauso į sąžinės balsą išgyvendamas tą džiaugsmo ir kaltės akimirką. Sulaukę Šv. Velykų šventės turime būti dėkingi Kūrėjui už tai, kas esame, už tai, ką turime ir ko siekiame. Mūsų dėkingumas turi būti nuolatinis. Dievas yra meilė, o norėdami įgyti Jo meilę, privalome keistis, t.y. užleisti savo žvilgsnį ir širdį Jėzui. Tai atsiverčiamas. Kaip sakė motina Teresė: „... mes atsiverčiam nebent tik keisdami savo širdį. Ir kaip mes keičiamės? Melsdamiesi.“ Todėl nepalaidami melskimės ir neškime Šv. Velykų džiaugsmą į savo ir savo artimųjų širdis. Jėzus turėjo tapti vargšas, kad galėtų būti vienas iš mūsų - būkime ir mes tokie. Jis turėjo tapti mažas - kodėl mums netapus mažais? Jis turėjo būti silpnas - pabūkime ir mes silpnais, gal taip rasime stiprybę. Jis akimirkai tapo bejėgis, priklausomas, vienišas ir taip išliko amžiais mylimas. Su šventomis Velykomis mieli tikintieji. Aleliuja!

Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas ir dirbantys kunigai

PARAPIJOS ŽMONĖS

Kunigas gimė Marijampolės rajone. Kunigu išventintas 1963 04 10, vikaravo Šančių, Kauno Kristaus Prisikėlimo, Šiaulių Šv. Jurgio bažnyčiose. 1973 m. buvo paskirtas Aliejų parapijos klebonu. 1974 m. skiriamas Krakių parapijos klebonu. 1990 m. Kelmės parapijos klebonas. 1993 m. Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos altarista. 1995 m. šios parapijos klebonu. Nuo 2002 m. šios parapijos altarista. Sveikiname kunigą Viktorą Brusoką su 40 metų kunigystės jubiliejumi linkėdami jam sveikatos ir Dievo palaimos kunigystės kelyje.

MALDA PO REKOLEKCIJŲ

Mano Mylimasis, Nuostabasis, Vienintelis Dieve, dėkoju Tau už Tavo meilę, kurią ypatingai jutau šias tris rekolekcijų dienas. Tu panardinai mane savam glėby, jutau Tavo šilumą, Tavo švelnų ir šiltą žvilgsnį, mačiau Tavo bejėgį Sūnų ant kryžiaus, išgyvenau Jo kančią, verkiau (ašaros tekėjo savaime) ir visa savo esybe šaukiau: O, mano Mylimasis Dieve, ar pajėgsiu atsidėkoti už nenusakomą Auką, kurią padarei vardan Žmonijos Išganymo, nuodėmių atpirkimo, paaukodamas savo vienatinį sūnų Jėzų Kristų. Ar aš esu verta Tavo Meilės? Tokia silpna, mano meilė Tau, tokia ji trapi. Ją nuolat užgožia kasdieninė rutina. Kartais aš net pamirštu padėkoti už daugelį malonių, kurias man teiki kasdien, o Tu manęs niekada nepamiršti. Kai man skauda, Tu glostai mane švelnia ranka, kai suklumpu - jaučiu Tavo stiprią ranką, kuri padeda atsikelti, o kartais Tavo rankos virsta sparnais, kurie nusikraida mano mintis, svajones, ten, kur aš pati viena negalėčiau, nedrįščiau pabuvoti. Aš negaliu pažadėti, kad nuo šios dienos mylėsiu tik Tave vieną (juk tūkstantį kartų tai žadėjau), aš negaliu Tau žadėti, kad stropiai dėkosiu Tau už rūpestį, meilę ir globą (tą irgi šimtus kartų žadėjau). Tu gi žinai, kad aš negaliu Tau duoti jokio pažado. Taip pat žinai ir tai, kad aš labai stengiuosi, labai noriu pašvesti save Meilei, vadinasi, Tau. Ir žinau, kad Tu man visada padėsi.

Tavo nuolankioji dukra

TA ŠVENTĄ RYTA

Laukais ir kloniais atbėga pavasaris. Šypnelės ir suspindės žydroji Nemuno ir Neries juosta, nustums į šalį rūko antklodę ir klausys, kaip skamba senojo mūsų miesto didelių ir mažų bažnyčių varpai Šv. Velykų rytą. Klausys ne tik upės, šimtai tikinčiųjų užpildys šventoves, šventorius ir net jų prieigas. Traukia Dievas žmogų, nenusėdi jis namuose ir bent tą šventą rytą pagaliau pamiršta visus savo nesibaigiančius rūpesčius ir problemas ir skuba pabūti su visais, sugiedoti ar mintimis išmąstyti tą nepakartojamą Aleliują, kuris tą rytą nuskamba kitaip. Sujuda kažkas širdyje, paliečiama kažkokia ypatinga Amžinybės styga, tylėjusi gal ne vienerius metus, pabundama iš gilaus gyvenimo miego, kuriame sapnuojame rojų. Bandome jį kurti žemėje visomis įmanomomis priemonėmis, būdais ir keliais, bet tik Šv. Ve-

lykų rytą žmogus kartais suvokia - ne ten kuriu ir ieškau rojaus. Ji galiu sukurti ir turėti tik savo širdyje. Ten jis saugus ir niekas jo iš manęs neatims, net mirtis. Ir jokių kapitalinių idėjų, banko kreditų tam rojui sukurti nereikia. Truputis meilės, užuojautos, gerumo, kantrybės, kasdieninės maldos, ištiestos Dievui rankos, begalinio pasitikėjimo Juo ir tavo širdyje ramybė, džiaugsmas, šviesa. Ir jei tavo širdyje yra tas mažytis rojaus kampelis, Šv. Velykų rytą džiaugsmas nebesutelpa krūtineje, tvinsta lyg upė, liejasi į švelnią ryto aušros šviesą, vinguriuoja tarp didžiųjų Dievo turtų: vaismedžių sode, javų laukų, ganyklų. Savaime iš širdies veržiasi džiaugsmo giesmė ir bando pasiekti dangų. Nuščiūva, nutyla tą rytą žmogaus kūnas, nesikiša ten, kur nereikia, ir leidžia sieslai pamatyti ir išgirsti nematomąjį Dievą. O Jis

sieloje uždega meilės liepsną, mums tereikia dieną naktį laikyti ją uždegtą, kad ji nušviestų gyvenimo kelius. Nejučiomis žmonių sielos atsiduria kunigo rankose. Jos tą dieną atviros menkiausiai gėriui. Žmonės godžiai klausosi kunigo žodžių ir dulkės jų sieloje virsta sparnais. Tie žodžiai tarsi nuleidžia Dievą į žmogaus širdį ir pirmą kartą pajunti, kas yra laime. Supranti, kad tik tada, kai pakeisi savo širdį, žemė susilies su dangumi. Kaip niekada tą rytą pajunti, kad Dievo diena - tai amžinas pasaulio nekaltybės atnaujinimas: kas dieną su aušra atgimsta žemė ir Dievas pažada, kad laikys ją šventame savo delne. Tikiu, Dieve, kad ir mano ranką Tu tvirtai laikysi savo delne ne tik šį šventą rytą...

Adolfas Daukšienė

ŠV. MIŠIŲ LITURGINĖ KATECHEZĖ

(Tešinsys. Pradžia Nr. 2)

Liturginė laikysena ir gestai Stovėjimas

Tikintieji savo dalyvavimą Šv. Mišių aukoje išreiškia ne vien tik bendromis maldomis ir giesmėmis, bet ir kūno laikysena. Svarbiausia kūno laikysena - stovėjimas, kuriuo išreiškiamas Aukštesniojo pagerbimas. Jie meldamiesi stovi prieš Dievą, aukščiausią Viešpatį. Senojoje krikščionybėje tikintieji prisiderindavo prie kunigo laikysenos maldų metu: kaip ir kunigas, jie stovėdavo iškeltomis rankomis atsisukę į rytų pusę. Jau prieš krikščionybės atsiradimą įvairiose tautose žmonės savo maldas kreipdavo rytų linkme, priešingai saulės nusileidimo pusei. Krikščionybė šį paprotį adaptavo (pritaikė): krikščionių malda nukreipiama į Kristų, kuris yra išganymo ir teisingumo saulė. Velykos yra Viešpaties prisikėlimo diena. Kristaus prisikėlimui atminti ir išganymo džiaugsmui išreikšti Velykų laike ir sekmadieniais buvo įsakyta melstis atsistojus. Ši praktika aptinkama jau II-ame amžiuje. Nikėjos visuotinis susirinkimas (įvykęs 325m.) įsakmiai nurodė toms dienoms melstis tik atsistojus. Šis paprotys greičiausiai siekia Apaštalinės tradicijos laikus. Tai buvo daroma ne vien paminėti per Viešpaties prisikėlimą gautų išganymo malonių, bet ir todėl, kad Velykų laikotarpis, o ypač sekmadienis, yra eschatologinis (būsimojo) pasaulio pirmavaizdis. Taigi kunigo ir visos bendruomenės stovėjimas maldos metu savo ištakas turi Viešpaties prisikėlimo įvykyje ir tampa būsimojo prisikėlimo ženklui. Stovėjimas buvo tampriai susijęs ir su Velyknaktį vykstančiomis krikšto apeigomis. Po šių apeigų septynias dienas (visą savaitę) džiaugdavosi visa bendruomenė naujai pakrikštytu, tuo išreiškiant Šventosios Dvasios septynių dovanų gavimą. Šį džiaugsmą bendruomenė išreiškia stovėjimu maldos metu ir dabartinėje liturgijoje. Stovėjimu išreiškiamas naujų bendruomenės narių išlaisvinimas iš gimtosios

nuodėmės, jie Šventosios Dvasios malone priekelti naujam gyvenimui. Dabartinėje Mišių liturgijoje stovėjimas nustatytas Bendruosiuose Romos mišiolo nuostatuose ir Ordo Missae. Senų papročių negalima taikyti kai kuriose Mišių dalyse, pvz., kai manoma, kad sekmadieniais stovima ir per Pakylėjimą. Nuostatai ne dviprasmiškai pasisako, kad per Pakylėjimą visuomet klaupiama, nebent būtų objektyvi (pvz. labai daug žmonių bažnyčioje ir nėra kur atsiklaupyti) ar subjektyvi (pvz. skauda nugarą, keliai ir pan.) fizinė kliūtis.

Rankų pakėlimas ir išskėtimas

Rankų išskėtimas yra vienas reikšmingiausių ir pamėgtų maldos gestų, dar prieš krikščionybės atsiradimą žinomas visose laukinėse bei kultūrinėse tautose. Jau pirmųjų krikščionybės amžių apologetai (tikėjimo gynėjai) maldoje su išskėstomis rankomis žvelgė į Nukryžiuotojo paveikslą, kurio vardu krikščionis artinasi link Dievo. Gausūs katakombose (pirmųjų krikščionių kapuose) išlikę vaizdiniai liudija, kad pirmą kartą krikščionybėje tikintieji taip pat naudojo šį gestą. Liturgijoje kunigas ir susirinkusieji tikintieji šiuo gestu atsisukę į rytus atlikinėdavo prašymų maldas, skirtas Kristui. Tačiau kai maldos kryptis į rytus prarado savo reikšmę, rankų pakėlimo ir išskėtimo gestas iki mūsų dienų liko tik kaip kunigo gestas. Maldos metu kunigo iškeltos ir išskėtos rankos suprantamos kaip maldavimo gestas, kuris aptinkamas jau Senajame Testamente. Stabtelkime prie Mozės maldos, Jozuei kovojant su amalekitais: „Tada atžygiavo Amalekas ir kovojo su Izraeliu prie Refidimų. Mozė tarė Jozuei: 'Parink mums vyrų, išėik ir kovok su Amaleku. Rytoj aš atsistosiu ant kalvos su Dievo lazda rankoje.' Jozuė padarė, kaip Mozė jam liepė, ir kovojo su Amaleku, o Mozė, Aaronas ir Huras tuo tarpu palypėjo ant kalvos. Kada tik Mozė laikydavo iškeltą ranką, Izraelis buvo pergalingas, o kada tik jis ranką nuleisdavo, Amalekas buvo pergalingas. Mozės rankos taip pašlo-

kad jiedu paėmė akmenį, padėjo prie Mozės, ir jis ant jo atsėdė. Aaronas ir Huras parėmė jo iškeltas rankas, vienas iš vieno šono, o kitas iš kito šono. Taip jo rankos liko tvirtos iki pat saulėlydžio. Jozuė nugalėjo Amaleką ir jo tautą kalaviju.“ (Iš 17,8-13) Tai Kristaus ant kryžiaus tipas. Kai Mozė nuleisdavo rankas, amalekita laimėdavo, ir kiek jis laikydavo rankas iškelęs, Jozuė laimėjo prieš Amaleką. Kunigas meldžiasi išskėstomis rankomis kaip Kristus, 'tikrasis Mozė', kuris meldėsi ant kryžiaus išskėstomis ir prikaltomis rankomis už netikintą tautą. Meldėsi, kentėjo, mirė..., bet LAIMĖJO - nugalėjo blogį, nuodėmę, net pačią mirtį. Taigi šis, pakeltų ir išskėstų rankų gestas kalba ne tik apie Nukryžiuotąjį, bet ir apie Jo su išskėstomis rankomis pergalingąjį į dangų įžengimą. Per Eucharistijos maldą Mišių metu, kuris atvaizduoja Kristaus Kryžiaus auką, kunigas meldžiasi išskėstomis rankomis. Šioje svarbiausioje Mišių dalyje ypatingai išryškinaamas kryžiaus įvykis, o šis maldos gestas - tai kryžiaus laikymo išraiška. Anot Bernoldo, kunigas išreiškia Kristaus kybojimą ant kryžiaus, kad išsipildytų pranašo Izaijo žodžiai: „Nuolat tiesiau rankas į maištingąją tautą.“ (Iz 65,2) Arnotas - Šv. Mišių metu kunigo dėvimas spalvotas (žalias, raudonas ar violetinis) drabužis, pasiūtas iš vieno audinio gabalo, šio gesto metu pasidalina į dvi dalis taip, kad aiškiai išryškėtų jo priekinė ir užpakalinė dalis. Jos reiškia Bažnyčią prieš ir po Kristaus kančios bei Dievo ir artimo meilę. Maldą po Komunijos priėmimo kunigas taip pat kalba išskėstomis bei iškeltomis rankomis, kad padėkotų ir melstųsi už visus, kurie dalyvavo Eucharistijos puotoje. Pastarasis momentas primena Kristaus įžengimą į dangų.

(Bus daugiau)

Pagal dr. kun. M. Puidoką „Liturginė katechezė“ parengė VDU pastoracinės teologijos magistrantė s. Loreta Ilekytė

JAUNIMO CENTRO VEIKLA

Jaunimo centre „Vynmedis“ vyksta teminiai susitikimai. Tai pokalbiai, galintys praturtinti asmenybes, pagilinti krikščionišką tikėjimą. Manome, kad kiekvienam svarbu įvardinti religijos vietą gyvenime, todėl išsamiau pristatome vieną iš susitikimų „Religijos vieta žmogaus gyvenime“. Susitikimo metu lyginome: kokią vietą religija užima ir kokią turėtų užimti žmogaus gyvenime. Religijos simbolių pasirinkom akmens plokštes su Dievo įsakymais. Buvo kalbama naudojant įvaizdžius. Religija diskusijai buvo pristatyta kaip: senųjų amžių muziejaus eksponatas, muilo burbulas, plėšrus žvėris, mados reikalas, suvenyras, namų puošmena. Senųjų amžių muziejaus eksponatas. Tai religija, į kurią žvelgiama kaip į atgyveną, gražų, bet vis tik mūsų laikams nebetinkantį senovės relikvą. Tai dalykas, kurį reikėtų žinoti kaip savo istoriją, tačiau nebūtina su juo sieti savo dabarties ir juo labiau ateities. Muilo burbulas. Tai požiūris, kai religija laikoma gera, gal net įkvepiančia, tačiau netinkančia realiam

gyvenimui (neišlieka ilgai kaip ir kaip muilo burbulas). Ji graži akims, tačiau niekaip nepritaikoma tikrame, „rimtame“ gyvenime (nebet kunigų ir vienuolių). Plėšrus žvėris. Taip į religiją išdrįstame pažvelgti, nes gyvenime susiduriame su žmonių pozicija, kuri tarsi byloja „religiją geriau stebėti iš tolo, bet neišleisti į savo gyvenimą, nes viską sujauks. Ji pavojinga, nes įpareigoja, todėl kėsinais atimti dalį gyvenimo džiaugsmų. Suvenyras, namų puošmena. Tai tinka, kai kalbame apie žmones, kurie iš esmės visiškai nesidomi religija, tačiau savo gyvenime mieliai naudoja religinius simbolius: kryžių, įvairius religinius paveikslus. Šiuo atveju tokie simboliai yra estetinio pasigėrėjimo objektai. Mados reikalas. Kai religija reikalinga tik tada, kai ji yra priimtina ir populiari didžiajai visuomenės daliai. Buvo pateikiami ir kitokie pavyzdžiai, buvo bandoma ieškoti atsakymo į klausimą: „O kokia iš tiesų turėtų būti religijos vieta žmogaus gyvenime, konkrečiai mano gyvenime?“, Religija - tai žmogaus

santykis su Dievu. Kaip aš jį kuriu? Buvome išvykę į Muzikinį teatrą. Stebėjome nuotaikingą, žmogiškų intrigų kupiną operetę „Vienos kraujas“. Keli „Vynmedžio“ atstovai dalyvavo katalikų bendruomenės „Gyvieji akmenys“ ir karmelitų organizuotos atsinaujinimo dienos Šv. Mišiose. Kita šios bendruomenės ir jėzuitų organizuojama atsinaujinimo diena vyks balandžio mėnesį. Joje taip pat numatome dalyvauti.

Jaunimo centro vadovas
Rolandas Jakušovas

•••••
• **Naujienos iš Carito** •
• Priskėlimo parapijos Carito vadove •
• išrinkta Birutė Vasylienė. •
• Sveikiname redkolegijos narę, linkime •
• Dievo palaimos planuojant ir įgyvendinant artimo meilės ir gailėstingumo •
• darbus. Sėkmės! •
•••••

KELIONĖS Į TAIZĘ, O GAL GYVENIMO BŪDAS?

Šiandien pasaulyje akivaizdžiai matomas susiskaldymų, priešiško ir tikros neapykantos rezultatas - karas. Jis prasideda ne tada, kai oficialiai paskelbiama karo veiksmų data, o tada, kai leidžiame savo širdyje apsigyventi neapykantos, keršto dvasiai, kai nelieka vietos meilei. Taize bendruomenės patirtis liudija galimybę keisti pasaulį pradant nuo savo santykio su Dievu ir dialogo su šalia esančiu žmogumi. Taize bendruomenė Lietuvoje gerai žinoma, nes Kaune veikia Taize pasiruošimo Centras. Todėl susipažinsim su Taize bendruomene, jos dovanojamu džiaugsmu.

Taize bendruomenė

Ją įkūrė brolis Roger (Rožė), ieškodamas būdų įveikti krikščionių susiskaldymą. Į Taize kaimelį jis atvyko 1940m. rugpjūtį, būdamas 25 metų ir siekdamas įkurti vienuolišką bendruomenę, kurioje kasdieninis susitaikymas taptų realybe. Ši svajonė tapo tikrove antrojo pasaulinio karo sukuryje, kai jis priglaudė ir slėpė savo bendruomenėje pabėgėlius. Dvejus metus Roger gyveno vienas. Vėliau prie jo ėmė burtis ir kiti broliai. 1949m. jie pasišventė visą gyvenimą gyventi kartu bendruomenėje ir celibate. Pradžioje bendruomenę sudarė įvairių protestantiškų konfesijų broliai, vėliau ir katalikai. BroLIAI nepriima nei dovanų, nei aukų bei atsisako asmeninio palikimo. Jie gyvena iš savo rankų darbo, kuriuo dalinasi su kitais. Nuo 1962m. broLIAI ir jauni žmonės, siunčiami bendruomenės, pradėjo lankytis Rytų Europos šalyse, taip užmegzdami ryšius ir būdami su tais, kurie negalėjo atvykti į Taize. Jaunimas noriai vyksta į Taize. Yra savaičių, kai lankytojų būna 6000. Tris kartus per dieną jie kartu su broLIAIS meldžiasi Susitaikymo bažnyčioje. Jie ieško savo gyvenimo prasmės, ruošdamiesi priimti atsakomybę savo namuose. Siekdamą paremti jaunus žmones jų pasiryžimams

pasiekti, bendruomenė rengia „pasitikėjimo piligrimystę žemėje“. Ji nesiekia suburti apie save organizacijų ar judėjimų, bet kviečia žmones tapti taikos ir susitaikymo kūrėjais savo miestuose, kaimuose, vietinėse bažnyčiose. Vienas iš piligrimystės etapų esti kiekvienų metų pabaigoje rengiamas Europos jaunimo susitikimas, penkiems dienoms suburiantis 80-100 tūkstančių žmonių vienam iš Europos miestų. Panašūs susitikimai ruošiami Azijoje bei Amerikoje. Kiekvienam susitikimui brolis Roger parašo laišką, kreipdamasis į jaunimą. Laiško mintys, išverstos į 60 kalbų, tampa apmąstymo temomis susitikimuose Taize visus metus. Šiems metams skirtas laiškas „Dievas tegali mylėti“. Taize visuomet palaikė asmeninį ryšį su popiežiais. Jonas Paulius II ne kartą lankėsis Taize. Broliui Roger jis linkėjo: „su Viešpaties palaima ir toliau skleiskitės kaip pavasaris, dovanodami kitiems savąjį - mažutėlių džiaugsmą ir skaisčią brolišką meilę.“

Kelionės į Taizę

Kalbinau mūsų parapijietę Danguolę Lingienę, Taize pasiruošimo centro vadovę, organizuojančią visas keliones iš Lietuvos į Taize kaimelį Prancūzijoje Didžiosios savaitės ir Šv. Velykų šventei; į Naujametinius Europos jaunimo susitikimus ir vasaros keliones jaunimo pamėgtan Taize kaimelin. Pradžioje Danguolės noras, kad pasakotų ne tik ji, bet ir jaunimas, kuriam gyvenimas be Taize sunkiai įsivaizduojamas. Danguolė pirmą kartą Taize bendruomenės žavesį pajuto 1990m. ir panorą dalintis šiuo džiaugsmu su kitais, vežti juos ir parodyti, kad yra tikinčių žmonių, jaučiančių Dievo buvimą, sugebančių dalintis patirtu gėriu. Naujametinę naktį po Šv. Mišių vykstanti parapijose tautų šventė nuostabi. Ji padeda suvienyti visus toje parapijoje apsigyvenusius tautiečius. Nesvarbu tai 6 ar 10, dzūkai ar

žemaičiai. Sugeba sutarti ir paruošti programą, pristatyti savo šalį, reprezentuoti prieš kitų šalių jaunimą. Malda naujametinę naktį bažnyčioje, sveikinimai įvairiomis kalbomis, šventės džiaugsmas nublankina raketų ir šampano poreikį. Jis nublanksta. Danguolė pasakojo, kad tik Taize sužinojo kas yra meilė. Vidai Taize tai ta vieta, kur pradėti trokšti ir negali netrokšti. „Tas, kuris nepatyręs šio noro, gali ir nesuprasti. Net nežinau kiek kartų esu buvusi Taize. Į jaunimo susitikimus vykstu nuo 1992m. Kai išvažiuoju, norisi dalintis ten patirtu gėriu. Patinka maldos būdas, meditacija. Šiomet buvo labai gera šeima, kurioje gyvenom 6 atvykėliai susitikimo metu. Rūpinosi mumis kaip vaikais. Išsiskirdami verkėm. Tai tikinčių bankininkų šeima, kurioje iš 4 vaikų 1 dukra misionieriauja Afrikoje statydamą namus vargšams. Neišdidomą išpūdį paliko Lietuvių Šv. Mišios Notre Dame katedroje Paryžiuje. Pasakiškas jausmas, kai gali melstis drauge, kai gali ploti, giedoti su visa Bažnyčia.“ Viktorijai Taize žinoma nuo 12-os metų, kai pirmą kartą ten nuvažiavo. Daug duoda vienybei vieno tikėjimo pajautimas. Jūrutei Naujieji metai be Taize susitikimo - tušti. Emilij labiausia žavi nepažįstamų žmonių sveitimumas, kai pirmą kartą matantys sutinka tave kaip savą ir seniai lauktą svečią. Tokios mintys kilo Taize pasiruošimo centro nuolatiniams lankytojams - Danguolės pagalbininkams. Šiandien jie gyvena velykinės kelionės rūpesčiais. Didžiosios savaitės įgyvenimais, prisikėlimo džiaugsmu šios kelionės metu Taize kaimelyje lietuviai dalinsis su kitų tautų bendraamžiais, su krikščionimis ir ieškančiais Dievo, savo gyvenimo prasmės. Linkime visiems parsivežti iš šios kelionės į savo namus tikrą Viešpaties prisikėlimo džiaugsmą, pasidalinti juo su artimaisiais.

Paruošė A. Krunglevičiūtė

JIS IR JI

Taip pavadinta Gabrielis Bossis, katalikų rašytojos, dramaturgės ir aktorės, prancūzės knyga. Kviečiame išsakyti savo jausmus, mintis apie žmogiškąjį santykį su Dievu. Kas man yra Dievas? Ar pasitikiu Juo, ar patikiu Jam savo Gyvenimą? Spausdiname pirmąją išpažintį, kuria dalijasi tikėjimo sesė Laisvūnė.

Nuostabi Šv. Kalėdų naktis. Grįžau iš ilgų klajonių menkai apšviestomis miesto gatvėmis, Baltos snaigės išbučiavo, išsprausė veidą, nežinia iš kur atklydęs lietutis nuplovė ašaras, kurios be perstojo riedėjo. Buvau vienuoje su Dievu, išsaciau, patikėjau jam visus skaudulius, susikaupusius per pastarąsias dienas. Širdyje skambėjo giesmė „Dieve, arčiau Tavęs“. Į visus klausimus buvo atsakyta. Supratau, kad širdyje dar pilna egoizmo, išdidumo, savimeilės, neapykantos ir pavydo. Keista, anksčiau didžiavausi, kad man visa tai svetima. Suvokusi tai, nusiraminau, pasijutau laiminga, grįžau namo ir nusprendžiau išsipasakoti, pasidalinti mintimis, kaip Jis - visur esantis, viską regintis, teikiantis Meilę, Džiaugsmą, Nusizeminimą, Kritimą ir Prisiūkėlimą, atėjo į mano Gyvenimą, užvaldė mano mintis, mano sielą, mano protą ir galias.

O buvo metai, gyvenau kaip neregys. Gyvenimui sakiau, pakėlęs galvą: Taip! Buvau bevardis, savo veido neturįs ...

(V. Mačernis)

Kokie nuostabūs žodžiai! Kaip tiksliai nusakytas Gyvenimas. Vaikystė prabėgo tolimoje šalyje, tarp kalnų, apaugusių miškais, didžiulių pievų, kurias juosė beržynai. Pavasaris ateidavo staiga, su šimtais čiurlenančių upelių. Iš krantų išėjusi vienintelė upė užliedavo daržus, pievas. Buvo bangu, kartu didinga ir iškilminga. Dar pilnai nenutirpus sniegui, po žiemos miego sužaliuodavo pievos, miškai. Vasara buvo karšta, aitri nuo žydinčių gėlių, krūmokšnių, vaismedžių, kurių niekas nesodino, augo savaime paupiu, laukuose, miške. Nuo ankstyvo pavasario iki vėlyvo rudens maitinomės Dievo siūstomis gėrybėmis. Žiema buvo gili, šalta su didžiulėmis sniego pusnimis. Net nepajusdavome kaip nušaldavo nosis, žandai, rankos. Augome absoliučioje laisvėje, niekas mumis nesirūpino, nes suaugusieji nuo ankstyvo ryto iki vėlyvo vakaro dirbo sunkų darbą. Kaimelyje buvo keletas senučių - burtininkų, piktų ir gerų. Sieloje brendo prietariai, baimė „kažkam“, tik ne Dievui. Pirmą kartą apie Jį išgirdau septynerių metų, kai iš lagerių pas mus atvažiavo tėvelis. Jis buvo nepaprastai įtikėjęs į Dievą. Suprantama, ta dvasia ėmėsi aktyviai auklėti mus. Jo pasakojimai apie ge-

rąjį Dievulį veikė keistai. Maldos atrodė mistinės ir nesuprantamos. Mano vaikiškai sielai tėvelis pats buvo tarsi Dievas, iš kažkur atsiradęs, kitoks nei kiti. Pamilau jį nenusakoma meile. Į Dievą žiūrėjau su baime, man Jis buvo fantastiškas, neįsivaizduojamas. Buvau per maža, kad galėčiau išeiti iš savo erdvės kvadrato. Mes visi įrėminti į savąjį kvadratą, norint suvokti Dievo egzistenciją, turim peržengti jį, išeiti į erdvę, pamatyti daug toliau nei gali akys. Po dviejų metų tėvelis susirgo baisia liga - vėžiu ir mirė. Kartu su Juo mano širdyje mirė Dievas. Liko tik baimė, kad kažkas viską mato, girdi ir seka. Vardan to stengiausi visus darbus atlikti kruopščiai ir sąžiningai. Mokyklą baigiau jau Lietuvoje, kariaudama su mokytojais kurie buvo nesąžiningi ir žiauroki mano atžvilgiu. Dabar supratau kodėl, todėl ir nepykstu, tuo labiau, kad tai nulėmė mano tolimesnį gyvenimo kelią, kuriuo labai džiaugiuosi. Puikiai baigiau Vilniaus universitetą, ten buvo proga įsijungti į aktyvią veiklą. Man nebuvo (ir dabar greičiausiai nėra) neįmanomų dalykų. Mėgstamiausias posakis: ne šventieji puodus lipdo. Visapusiškai lavinau ir įgyvendavau Dievo duotus talentus. O jų Dievulis nepagailėjo. Vienintelę Bažnyčią aplenkdavau, be to, dirbant tokį darbą, kurį pasirinkau, būtų reikėję veidmainiauti. Tas man buvo nepriimtina. Visą laiką jaučiau, kad kažkokia nematoma ranka veda per gyvenimą - turtingą, spalvingą ir įdomų. Tai priskyriau tėveliui.

Bet kartą prabudau ir didelėm akim Save ir visą svetą niūriame fone Staiga išvydęs, siaubo suspausta širdim, Tariau gyvenimo aklam žaidimui: Ne!

(V. Mačernis)

Taip, pabudau ir suvokiau, kad tai Dievo ranka. Ji saugojo ir globojo mane, Ji rašė planus ir skatino juos įgyvendinti. Su didele meile vedė gyvenimo keliais ir klystkeliais. Daug kartų beldėsi į mano širdį, o ji buvo kurčia. Džiugiai išgyvenome Atgimimo laikotarpį, ir visur ėjome, bėgome, verkėme, pamatę trišpalvę, jaudinomės, išgirdę Lietuvos tikrąjį himną. Viskas buvo įdomu, pakylėta, neįtikėtina. Vėliau nusivylimas gražiais žodžiais, pažadais. Sieloje nyku, liūdesys slėgė pečius. Bet Dievas labai myli mane (ir visus mus). Antraip nebūtų atsiuntęs nuostabų Kunigą, kuris sugebėjo pažadinti mane, plačiau man atmerkti akis, privertė pamatyti toliau, nei jos gali. Jo nuoširdus, besąlygiškas įtikėjimas, Jo nenusakoma Meilė Dievui, Jo sugebėjimas įtikinamai skelbti Dievo žodį (rašau iš didžiosios raidės, nes man šis kunigas ir dabar mane

supantys kunigai yra žmonės iš didžiosios raidės). Pirmosios Rekollekcijos (į kurias vykau pažiūrėti „kas tai yra“) mane paveikė taip, kad po jų pirmą kartą nuėjau į Bažnyčią ne šiaip sau, kad „reikia“ kokia nors proga, kad „mada“, o paprašyti Dievo atleidimo, nuoširdžiai padėkoti už nenusakomą jausmą, kuris prikėlė naujam gyvenimui, privertė perkainuoti visas vertybes. Šv. Mišių aukoje Evangelijos komentarai, rodos, buvo pritaikyti man. Su kokia nuotaika ateinu į Bažnyčią, visada randu atsakymą. Ne kartą verkiau dėl nenusakomo jaukumo, kuris užvaldydavo mane. Ir dabar verkiu, kai Šv. Mišių Aukoje pajuntu Kristaus Kančią ir Meilę, perpintą su mano jausmais. Gyvenimas tarsi apsvirtė aukštyn kojomis. Nebeliko praeities. Yra šiandiena, o ateitis priklauso Jam. Gerasis Dievas apsupo mane nuostabiais žmonėmis, turtingais Dvasia, kilniais širdimi. Aš nesakau, kad nebeliko Kančios. Dievas siunčia kaskart rimtesnius išbandymus. Būna akimirka, kai visa savo esybe Jam šaukiu: Viešpatie, ką darai su manimi, aš neišversiu, nepakelsiu šio išbandymo! Mintyse aš nuolat kalbuosi su Juo (kartais diskutuodama būna piktai). Dažniausiai dėkoju Jam, o Jis, tarsi norėdamas, kad ko nors prašyčiau, maldačiau, suteikia progą pajusti Skausmą, Neviltį, Pažeminimą, Paniekinimą. Ir aš dėkinga Jam, nes per tai skaidrėja siela, stiprėja Meilė Jam, kartu ir visiems žmonėms.

Jei kas sakytų: „aš myliu Dievą“, O savo brolio nekestų, - tasai melagis. Kas nemylti savo brolio, kurį mato, Negali mylėti Dievo, kurio nemato.

(1 Jn 4,20)

Aš žinau, daug kas atpažinęs mane, nusijuoks - jai visai „stogas važiuoja“. Taip, Jis kilstelėjo aukščiau, leido išsiveržti mintims į Erdvę, pajusti tikrąjį Dievo Meilę, kuri išvadavo Sielą nuo bereikalingų rūpesčių, galutinai sudraskė Neapykantos, Pavydo, Puikybės pančius. Ir tai dar ne riba.

O sieloj keistas noras išsiaiškinti - Kodėl gyvenimui aš trokštu tarti: Taip! Ir visada tik šitaip, ne kitaip?

(V. Mačernis)

Mylimieji, Dievas visada šalia mūsų, o ar Jis bus mumyse, priklauso nuo mūsų pasiryžimo Jį priimti ir gyventi pagal Jo Planus, kurie yra tobuliausi.

*Su meile Jūsų tikėjimo sesė Laisvūnė
(Redakcijai autorė žinoma.)*

Prisiūkėlimo džiaugsmo!

Perskaitęs laikraštį, neužmiršk jo perduoti kaimynui

Laikraščio redakcijai rašyti paraprijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiu "Prisiūkėlimas". Tel. (8-37) 200883
Vyr. Redaktorius paraprijos klebonas - dekanas kun. Vytautas Grigaravičius,
Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė
Kauno Kristaus Prisiūkėlimo paraprijos pastoracinės tarybos laikraštis
2003 m. Balandis Nr.4

2003 m. Balandis Nr.4